

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 84 0 К 074742 24 КвЛз
Бања Лука, 24.12.2025. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Даниеле Миловановић, као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина, Светлане Марић, Биљане Мајкић Маринковић и др Владимира Симовића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Ање Давидовић, у кривичном предмету против осуђеног Б. В., због кривичног дјела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 308. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који је изјавио бранилац осуђеног, адвокат Драган Толимир из Бања Луке, против правоснажне пресуде Окружног суда у Добоју број 84 0 К 074742 24 Кж 3 од 06.08.2024. године, у сједници вијећа одржаној дана 24.12.2025. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија, као неоснован.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Дервенти број 84 0 К 074742 24 К од 10.06.2024. године оглашен је кривим оптужени Б. В., због кривичног дјела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 308. став 1. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 64/17, 15/21 и 89/21, у даљем тексту: КЗ РС), те осуђен, на казну затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци. На основу члана 59. став 1. КЗ РС, у изречену казну затвора, урачунато је вријеме проведено у притвору, док је на основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21, у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени обавезан да накнади трошкове кривичног поступка на име паушала у износу од 150,00 КМ, у року од 30 дана од правоснажности пресуде под пријетњом принудног извршења.

Побијаном пресудом Окружног суда у Добоју број 84 0 К 074742 24 Кж 3 од 06.08.2024. године, одбијене су, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца у Добоју те браниоца оптуженог Б. В. и потврђена пресуда Основног суда у Дервенти број 84 0 К 074742 24 К од 10.06.2024. године.

Против те пресуде, захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) благовремено је изјавио бранилац осуђеног, адвокат Драган Толимир из Бања Луке, због повреде Кривичног законика, те због повреде из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, с

приједлогом да Врховни суд Републике Српске уважи Захтјев, преиначи првостепену и другостепену пресуду тако што ће осуђеног ослободити од оптужбе или укинути другостепену и првостепену пресуду и предмет вратити на ново одлучивање.

Примјерак Захтјева са списима предмета је достављен на одговор републичком јавном тужиоцу у смислу одредбе члана 353. став 1. ЗКП РС.

Републички јавни тужилац Снежана Живковић је у одговору на Захтјев предложила да се Захтјев одбије као неоснован, у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се примјеном одредби члана 354. став 1. ЗКП РС ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позива подносилац Захтјева, те након што је размотрио списе предмета са пресудом против које је Захтјев поднијет, одлучио је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. ове законске одредбе. Ограничењима из става 2. искључена је могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, а на наведене повреде материјалног и процесног закона се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку), док је ограничењима из става 3. искључена могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Захтјев браниоца осуђеног у конкретном случају је поднесен због повреде Кривичног законика из члана 312. тачка а) ЗКП РС (како то произлази из образложења Захтјева), те због повреде права на одбрану из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС учињене у првостепеном и жалбеном поступку. Повреду Кривичног законика одбрана налази у томе што оптужница и изрека првостепене пресуде не садрже конститутивне елементе предметног кривичног дјела (озбиљну пријетњу и умишљај) па тиме дјело онако како је описано у изреци пресуде није кривично дјело, те пропусти првостепеног суда да утврди да је поступање полицијских службеника критичног догађаја било незаконито и да је због тога суд морао примјенити одредбу члана 308. став 4. КЗ РС (у захтјеву погрешно наведено ЗКП) која предвиђа могућност ослобађања од казне учиниоца који је изазван незаконитим или грубим понашањем службеног лица. Повреду права на одбрану Захтјев види у томе што су првостепени и другостепени суд игноришући непостојање обиљежја кривичног дјела у чињеничном опису прекршили одредбе члана 3. и члана 14. ЗКП РС, па оптуженог осудили за радњу која не представља кривично дјело, те тиме повриједили право на правично суђење, а да другостепени суд није дао било какво образложење на жалбени приговор који се односи на умишљај и озбиљну пријетњу као субјективне елементе бића предметног кривичног дјела.

На наведеним аргументима Захтјева не може се темељити тврдња да је побијаном правоснажном пресудом повријеђен Кривични законик на штету осуђеног.

Наиме, супротно тврдњи Захтјева, овај суд налази да чињенични опис дјела конципиран на начин као у изреци побијане пресуде садржи јасан опис свих битних обиљежја бића предметног кривичног дјела укључујући и умишљајно поступање

оптуженог при извршењу дјела, а озбиљност описане пријетње, као алтернативно прописане радње извршења кривичног дјела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 308. став 1. КЗ РС, произлази из самог садржаја ријечи упућених оштећеном („убићу те, прво ћу тебе убити“), које су, по оцјени овог суда, подобне да код просјечне особе изазову осјећај страха и угрожености за властити живот и тјелесни интегритет. Приговор Захтјева изнесен у контексту повреде Кривичног законика којим указује на пропуст првостепеног суда да утврди да је критичног догађаја оптужени био изазван незаконитим поступањем службеног лица (сугеришући тиме примјену одредби за ослобађање од казне), је чињеничног карактера који, у смислу одредбе члана 350. ЗКП РС, не може бити истицан у овом ванредном правном лијеку. Повреда Кривичног законика, као основ за подношење овог ванредног правног лијека против правоснажне пресуде, подразумијева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију одлуку, па како овим ванредним правним лијеком није прописана могућност побијања правоснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања то се повреда Кривичног законика као законски основ за овај правни лијек, не може градити на тези о мањкавој чињеничној основи пресуде.

Нема мјеста ни приговору Захтјева да је побијаном правоснажном пресудом повријеђено право на одбрану осуђеног.

Тако се, према разлозима у образложењу Захтјева, овај приговор првенствено заснива на тврдњи да су у поступку доношења побијане пресуде првостепени и другостепени суд приликом утврђивања чињеничног стања прекршили одредбе члана 3. и одредбе члана 14. ЗКП РС, међутим при томе се не конкретизује којим радњама је суд повриједио принципе *in dubio pro reo* и једнакост у поступању (садржане у наведеним законским одредбама), па се овакви паушални приговори не могу прихватити као основани.

Надаље, нема упоришта у садржају образложења побијане другостепене пресуде тврдња Захтјева да је повреду права на одбрану другостепени суд починио на начин што није цјенио жалбени приговор одбране на првостепену пресуду у погледу недостатка умишљаја и озбиљне пријетње у чињеничном опису дјела у изреци првостепене пресуде. Суштински захтјев, када се ради о одлуци вишег суда, је да виши суд укаже на то да је размотрио питања истакнута у жалби која су била од суштинског значаја (Европски суд, Хелле против Финске, 1997-VIII, 26 EHRR 159) и да жалбу није одбио прије него што ју је претходно размотрио (Европски суд, Линднер I Хаммермауер против Румуније, ХУДОЦ [2002]).

У конкретном случају побијана другостепена пресуда је све жалбене приговоре браниоца осуђеног, укључујући и оне које Захтјев посебно апострофира, интерпретирала у образложењу, а потом оцијенила и одбила као неосноване и за такву оцјену је дато врло детаљно и аргументовано образложење (у погледу жалбених приговора које Захтјев апострофира ти разлози су садржани у образложењу на 4. страници посљедњи пасус и 5. страници први пасус). Дате разлоге побијане другостепене пресуде као мјеродавно, увјерљиво и ваљано образложење у цјелости прихвата и овај суд, па се на те разлоге упућује подносилац Захтјева.

Па како из образложења побијане другостепене пресуде несумњиво произлази да је другостепени суд прије доношења одлуке о жалби размотрио све релевантне жалбене

приговоре и дао разлоге за оцјену њихове неоснованости, онда нема мјеста тврдњи Захтјева о учињеној повреди права на одбрану у жалбеном поступку.

Из наведених разлога, овај суд налази да поднесени Захтјев браниоца осуђеног није основан, јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене, на што се и у одговору републичког јавног тужиоца на тај Захтјев правилно указује, ради чега је овај суд у смислу одредби члана 355. ЗКП РС одлучио као у изреци, тако што је Захтјев одбио као неоснован.

Записничар
Ања Давидовић

Предсједница вијећа
Даниела Миловановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић